

Мрія і птиця

Микола Сингаївський

Далечінь відлунює громами,
Та веселка вже цвіте над нами.

Ген лелеки, мов забули втому,
Бавляться на лузі молодому.

Я і сам забув свої печалі,
Задуми наснажую зухвалі.

Є в душі і пристрасть, і надія,
А людське життя – це рух і дія.

Де ти, мій натхненнику Ікаре?
Будем разом линути над хмари.

Кличе непокорене жадання, –
Мрія і душі празникування.

Знаю, що життя не в ореолі,
Будуть в серці радощі і болі.

Та й не скніти ж у глухій знемозі,
Ми – з дитинства в злетах, у дорозі.

Далечінь відлунює громами,
А душа, мов птаха, над лугами.